

Landstthinget holder sig overbevist om, at Hindringen for Lovgivningsarbejdet's heldige Fremme vilde fjernes, naar man fra alle Sider, saaledes som Landstthinget altid har bestræbt sig for, i Erkjendelse af Deres Majestæts uomtvistelige Ret til selv at udnævne Deres Raadgivere, enedes om at forhandle med disse, uden at tage Hensyn til Andet, end hvad der vedkommer selve Sagerne, og uden at gjøre de mest bethydningsfulde og paatrængende Foranstaltningers — endog saa Forsvarssagens — Fremme afhængig af, at Deres Majestæt beslutter at udnævne andre Ministre. Landstthinget hængiver sig til det Haab, at den Tid ikke vil være fjern, da man, belært af Nødvendigheden, vil indse, at denne Vej er den eneste mulige til at bevare og fremme Folkets og Landets Belfærd.

Allernaadigste Konge!

Landstthinget kan ikke skilles, uden at udtale sin fulde Tillid til, at Deres Majestæt fremdeles som hidtil vil vide gennem de Ministre, som til enhver Tid maatte hædres med Deres Tillid, at opretholde den grundlovmæssige Ordning i dens Helhed og at virke til vort dyrebare Fædrelands Fremgang og Lykke.